

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Citiți în pag. 6-a

Din viața nouă
a țărilor ce construiesc
socialismul

Note de drum din R.P.F.
Iugoslavia, R. P. Mongolă
și R. P. Albania

Biblioteca Centrală
Hunedoara-Deva
Anul 59

Seria II-a Nr. 466

8 PAGINI — 15 BANI

Miercuri 28 noiembrie 1956

Să învățăm cu sîrguință

de Ing. MARIN STANCU
ministru Agriculturii

Peste o bună parte a țării a nins. A venit iarna cu nenumărate bucurii pentru copii și zile lungi de reculegere și întocmire a planurilor de muncă viitoare pentru cei în vîrstă. O zicală din bătrîni spune: să-ți faci iarna car și vara sanie. Aceasta înseamnă că omul harnic și priceput nu numai că se gîndește cu mult înainte la cele de care are nevoie pentru plugărie; aceasta înseamnă că el și iarna și vara are ce face și că lui îi este străină trîndăvia celui ce abia așteaptă iarna ca să se bage după cuptor, la un loc cu mișele și să-și petreacă vremea cu nimic. Acesta nu știe prețuie timpul și în agricultură cine nu folosește bine timpul, își vede nepriceperea și delăsarea în producțiile mici ce obține de pe ogor și de la vite. Este drept că iarna sînt mai puține treburi pe lingă casă, pe ogor sau în gospodăria colectivă.

Ei bine, acum mai mult ca oricînd, este vremea învățaturii. Vor spune unii: ce, acum în prag de bătrînețe să luăm cartea în mînă? Sau vor spune alții: știm noi cum să lucrăm pămîntul, nu mai avem ce învăța.

Nu. Niciodată nu ești prea bătrîn ca să înveți. Că doar în treburile agriculturii sînt atît de multe de știut incît și două vieți dacă am trăi, tot am avea ce învăța. Cu fiecare pagină din cărți pe care o citim, cu fiecare lecție pe care o ascultăm la cursurile agrozootehnice de masă, ni se deschide mai mult mîntea, înțelegem mai bine tainele firii. Ne bucurăm de cuceririle științei și tehnicii cu privire la modul de îngrijire a plantelor și animalelor, știm mai bine ce avem de făcut pe ogoarele noastre sau pe cele obștești. Așa cum fiecare fulg de zăpadă transformat în apă, intră în pămînt, unde dizolvă substanțe hrănitoare pentru plante, tot așa învățătura pătrunde în gîndul omului și-l face să fie mai puternic, mai dibaci în lupta pe care o duce pentru a avea hrană mai multă și mîntea mai ascuțită.

Să învățăm tot ce putem învăța de la oamenii de știință, din cărți, din revistele agricole, din experiența fruntașilor recoltelor bogate, din viața nouă, înfloritoare, pe care ne-o făurim.

Învățați cu sîrguință!

JURCĂ VICTOR

În cooperativa satească (pictură)

Ascuns printre pădurile de sălci ce se întind de o parte și de alta a bătrînei Ialomîțe, satul s-a înfiripat cu sute de ani în urmă. Netrecut în nici o hartă a țării, vizitat de oamenii stăpînitorilor trecuți numai la adunarea birurilor, Orboești și-a trăit viața sa retrasă, neștiută de nimeni, acolo în inima Bărăganului.

Sat sărac, oameni săraci! Nimic nu era al lor. Cînd au ridicat glasul li s-a răspuns cu foc. Dar focul s-a întors împotriva celor care l-au stîrnit.

...S-au schimbat multe în anii aceștia din urmă. Oamenii și-au construit case noi și arătoase. În muchea dealului se nălță clădirea școlii nou-nouțe, ridicată de obștea satului. În jurul ei căminul cultural, grădinița sezonieră, iar peste drum sediul gospodăriei colective „Ștefan Gheorghiu”.

Sînt numai cîteva zile de cînd Constantin C. Dan și Gheorghe T. Zamfir și-au semnat cererile de în-

scriere. Au văzut belșug de roade adunate de colectivști și și-au înfrînt nehotărîrea. Panait Dumitru s-a convins și el de adevăr și umblă să se înscrie. Alți săteni s-au înscris în întovărășirea agricolă. Cineva a adus vestea că se va înființa o cooperativă agricolă de

ORBOEȘTII, ASTĂZI

producție. S-a format chiar și un comitet de inițiativă.

— Ce-i ala cooperativă agricolă de producție?

Oamenii se frămîntă, poartă discuții aprinse, vor să afle ce și cum! Învățătorii Ștefan Popa și Georgescu Ion discută cu fiecare în parte. Le citește din statut, le dau lămuririle cerute.

Discuțiile sînt în toi. Oamenii chibzulesc, întreabă și iar chibzulesc. În firea lor nehotărîrea se în-

frînge cu greu. Dar se frînge pentru totdeauna și acesta e cel mai de seamă lucru.

...La biblioteca căminului cultural a sosit un nou stoc de cărți. Bine că au sosit! Orboeștenii au deprins gustul cititului. Învăță și cei bătrîni uneori mai abitir decît

cei tineri. Dar pe cînd copiii dezleagă tainele buchiilor, cei vîrstnici vor să afle cum pot smulge pămîntului mai mult rod. Directorul căminului spune că-n iarna care vine se vor organiza mai multe cercuri de citit. Vor fi cel puțin zece.

Pe ulița mare un camion s-a oprit. E plin cu stîlpi. Strașnicii stîlpi! Cîțiva oameni își unesc forțele pentru a-i arunca jos.

— Ce vor să facă cu el?

— Sînt pentru firul electric. În

sat va lumina curînd „lampa lui Ilici”.

La cooperativă s-a strîns mulțime de oameni. A sosit marfă nouă. Se găsesc de toate la cooperativă. Acum oamenii nu mai fac cale de kilometri pînă la oraș, la Slobozia, Călărași sau București, pentru a-și cumpăra toate cele necesare. Cumpărători berechet — satul întreg.

Moș Gheorghe Dobre șade pe prispa casei de mai bine de o oră. Pe sub geana unui nor o rază de soare îi mîngîie tîmplele argintii. Cei 90 de ani au brăzdat cute adînci pe fața sa. Privește la forfota de oameni ce roiesc în sus și în jos după diferite treburi. Pe genunchii îi ține pe Mișu și Ioana, copiii Tincăi, fiica sa. Îi dezmiardă cu vorbe șoptite, parcă mai mult pentru el:

— Se schimbă mereu viața, dragii moșului, iar viața voastră a început altfel decît a mea. O să vă bucurați de zile din ce în ce mai frumoase. Ferice de voi!

I. CUCU

BALET ÎN ROZ

După spectacolul de balet dat la căminul cultural de o fată de țărani

Cind am intrat în sală, reveneam,
In mintea mea, imagini de-altă dată.
Cindva, învinețit sub ger și zloată,
Gemea aici un sat, zvirnit din șieau.

Pe fondul gri, de bocet și amar,
Ca impietriți, din alte vremi,
pe-un soclu,

Un perceptor, în negru, ca un cioclu,
Reapărea, alături de-un jandaru.

Bătu un gong!... Bătu, și-a fîltîri,
Zburară corbi, fantome și puzgîni...
Bătu un gong și precăpate imagini
Dădură buzna peste amintiri...

Pe fondul roșu-acum, și cald, de pliuș,
Un nuliș roz, ca mizerul unor vise,
Suavele-i petale își deschise,
In fulguri de strună și arcuș.

Se învîrti în loc și s-a desprins,
Și în dantele pașilor, mșeară,
Sub vraja picurată de vioară,
Ca într-o mreajă, lăuna mi-a prins.

Apoi, balet în roz, gingaș și puz,
Ca un suris curat de țestică,
Ghirlanțe lungi de abor și zădărire
Și împletiri pe virguri de condur...

Am adormit în noaptea-aceea beat...
Băusem tari licori de bucurii,
Pentru contrastul dintre roz și gri
Și, poate, pentru nădărușul din sat.

SOBIR PETRESCU

Decada cărții

Între 21—30 decembrie a.c. va avea loc în întreaga țară Decada Cărții. Avînd drept scop popularizarea și difuzarea cărților, în cadrul Decadei vor fi organizate numeroase festivități, se vor amenaja standuri de cărți, se vor organiza serbări, etc.

Mulți dintre scriitorii noștri vor pleca în diferite orașe din țară, unde vor ține conferințe și se vor întîlni cu cititorii.

Cele 7 zile cit vă ține Decada vor constitui un minunat prilej pentru o și mai bună cunoaștere a literaturii noastre.

Rectificare

În reportajul „Un răspuns nou la o întrebare mai veche”, apărut în Nr. 465 de miercuri, 21 noiembrie 1956 al revistei „Albina”, rîndurile din coloana întâia, aliniatul trei, privitoare la veniturile bănești realizate de Vasile M. Pîrvu se vor citi astfel: „Iar în acest an, destul de seceros, el a depășit — la aceste culturi — de cîteva ori producția medie obținută pe raion, în-cît numai la sfîrșitul de an și porumb a avut un venit bănesc de peste 40.000 de lei”.

CEI din RĂCĂCIUNI

Telefonul zbirnă de mama focului...
— Aho, da, aici comuna Nicolae Bălcescu... Secretarul sfatului... Cine-i acolo? Răcăciunii? Da, vă așteptăm. Cum să nu? Am dat sfoară prin sat. Am aranjat și scena... Sigur, vor fi toți învățătorii...

În acest timp în fața căminului cultural din Răcăciuni e zarvă mare. Echipa artistică se urcă în camion.

...Între Răcăciuni și N. Bălcescu nu s'decît vreo 12 kilometri, pe care i-au străbătut repede.

Cînd au intrat răcăciunenii în satul N. Bălcescu, li s-a făcut o primire de mai mare dragul. Sală era ticsită de lume. Venise aproape tot satul, cu mic, cu mare.

Întîi s-a urcat pe scenă Neculai Costache, directorul școlii din N. Bălcescu, care le-a urat celor din Răcăciuni „bun soșit”. Pe urmă, Vasile Manciu, directorul căminului din Răcăciuni a cuvîntat despre însemnătatea muncii culturale din satul lor și despre ajutorul pe care-l dă căminul cultural pentru luminarea sătenilor.

...Mîndria comunei Răcăciuni este, mai înainte de toate, gospodăria colectivă cu oamenii săi harnici... Mîndria căminului este corul, care a luat la recentul concurs premiul al 3-lea pe țară și care unește pe cei mai buni colectivisti. Brigada noastră, pe care o s-o vedeți pe scenă, a luat în 1955 premiul I pe țară. Cercul nostru agrotehnic, cercul de popularizare a științei, echipa de teatru, toate vin în sprijinul țărănilor muncitori, dîndu-le cunoștințe folositoare.

Noi o să vă prezentăm un program artistic. De v-o place faceți și dvs. la fel. La sfîrșitul programului a luat cuvîntul învățătoarea Magda Rusu:

— Vă mulțumim, tovarăși din Răcăciuni, pentru program și pentru îndemn. Nu ne prea vine la îndemînă că noi nu avem încă o echipă artistică. Dar o s-o facem. Ce ziceți, o facem? Întrebă ea întorcîndu-se spre cei din sală.

— Facem — se auziră mai multe voci. Chiar atunci s-au înscris în brigadă mai mulți tineri: Toma Ioniță, Petre Grosu, Eleonora Niga și alții.

Pe urmă s-a ridicat învățătoarea Ma-

ria Ouatu, care s-a angajat să organizeze un cerc agrotehnic. Mai mulți tineri din sală s-au arătat bucuroși să urmeze cursurile. Ion Manușevici zicea că el și anul trecut a făcut unele experiențe cu ajutorul tehnicianului agricol și a fost mulțumit de felul cum i-a reușit iarovizarea cartofilor.

— Dacă aș fi avut ajutor de la cercul agrotehnic, făceam și mai multe experiențe — spunea el.

Unii cred că schimbul de experiență se reduce la un simplu schimb, o dată pe an, de programe artistice.

Căminul cultural din Răcăciuni, raionul Bacău, arătînd adevăratul înțeles al acestei metode de într-ajutorare în munca culturală, a inițiat un schimb de experiență cu căminele culturale din co-

munele N. Bălcescu, Păucești și Luizi Călugăra. Pe baza acestui schimb sînt cunoscute în amănunt formele de activitate în munca culturală, metodele bune ca și lipsurile fiecărui

cămin în parte. Ce i-a îndemnat pe cei din Răcăciuni la această acțiune? Dorința de a împărtăși din experiența lor activiștilor culturali din aceste sate, unde munca culturală merge mai anevoie, unde nu s-a reușit încă să se pună bază unor echipe artistice, să se organizeze cercuri agrotehnice cu o rodnică activitate.

A dat roade schimbul de experiență? La aceasta pot da răspunsul înșiși activiștii culturali din comuna Nicolae Bălcescu, care, după prima întîlnire cu cei din Răcăciuni, au trecut la organizarea unei brigăzi de agitație, au pus în scenă piesa „Răfuiala”, au trecut la organizarea unui cerc agrotehnic și la ținerea unor conferințe despre superioritatea agriculturii cooperatiste.

Această înviore a muncii culturale, realizată în chiar perioada cînd în comună se frămîntă înființarea unei întovășiri agricole, a fost un puternic stimulent pentru țărăni muncitori. În cîteva zile s-au făcut 10 cereri pentru întovășire. Activiștii căminului cultural au pus aceste rezultate și pe seama schimbului de experiență și a ajutorului în muncă acordat de căminul cultural din Răcăciuni.

ST. LASCAR

Să învățăm
de la frunțașii muncii
culturale

Prietenul de la ORAȘ

Era prin septembrie cînd Teatrul de Stat din Sibiu a răspuns chemării actorilor din Petroșani. În săptămînile care au urmat, la căminele culturale poposeau adesea pe inserat actori sibieni pentru a îndruma echipele de teatru sătești. Bătrînul actor Vasile Brezea-

nu a fost la Avrig. Teodor Portărescu la Cristian, George Georgescu la Săliște, Nicu Albani la Dealul Oanei. Actrițele Maria Răchită și Maria Vodă au cîtreierat mai multe comune: Porumbacu, Loamneș, Vurpăr, Mohu, și Șura Mare, iar Steliana Stoicovici și George Stoicescu pun în scenă la Rășinari piesa „Nuntă ciobănească” scrisă de Dragoman — secretarul literar al teatrului — inspirat din folclorul local.

Binecunoscut ca un pasionat îndrumător al artiștilor amatori este actorul Costel Rădulescu, laureat al Premiului de Stat. Lui i se datorește în bună parte faptul că echipa din Orlat a obținut premiul II pe țară la concursul al treilea. Anul acesta, Costel Rădulescu și-a îndreptat pașii spre comuna Tilmaci. Aici s-a întîlnit cu o veche cunoștință — Dumitru Grosan — un țăran pe care cei aproape 50 de ani nu-l împiedică să stea în rîndul artiștilor amatori. Costel Rădulescu l-a văzut jucînd pentru prima dată pe Grosan anul trecut la concurs și a fost impresionat de sensibilitatea cu care își in-

terpreta rolul. De aceea, acum nu a avut prea multă bătaie de cap la alegerea interpretului principal pentru piesa „Răfuiala”.

Nu se poate spune că munca instructorului e ușoară. Costel Rădulescu arată artiștilor amatori cum trebuie interpretat un rol, dînd chiar el replicile și explicîndu-le poziția personajului în piesă, tonul cu care trebuie să vorbească.

Actorul Costel Rădulescu nu se ocupă numai de punerea în scenă a piesei, ci și de alcătuirea decorului. El i-a convins pe săteni să aducă de acasă diferite obiecte necesare pentru decor. Parascivia Popa aduce un război de țesut, Viorica Rob, perdele și ștergare, etc.

Dragostea cu care Costel Rădulescu își duce munca de instructor le-a însușit artiștilor amatori de la sate dorința de a izbîndi. Seara ei a lungă oboseala de peste zi și vin la cămin plini de veselie. Către miezul nopții își petrec spre gară prietenul. Tîrziu, într-un compartiment al personalului de Sibiu, moțăie un om înalt, uscățiv. Pe fața-i simpatică și-a pus pecetea oboseala. Dar zîmbetul înflorit în colțul gurii vădește mulțumire. Costel Rădulescu se gîndește la viitoare repetiții, la etapele concursului, la emoțiile și satisfacțiile pe care i le dă azi contactul cu arta amatorilor de la sate.

A. CROITORU

LA GRADINIȚA...

Vă prezentăm aici pe Mariela Borzeș, flică de colectivisti din Simeria Veche. Părinții au adus-o de dimineață la grădinița colectivei și s-au dus apoi liniștiți la treabă. A luat-o în primire pe ea și pe alții, educatoarea grădiniței. De acum începe activitatea zilnică (cu mult mai serioasă decît simpla joacă cu păpușile).

Pe tablă se dezvăluie taine nemăintîlnite. Au apărut primele semne din alfabet. Pîntecosul A și I cel pipiriu. Ele stîrnesc curiozitate și... nișică teamă (fotografia I).

Ușor e cînd le face altul. Mai greu e cînd le faci tu și mai ales pentru prima dată (fotografia II).

Cît de bună e educatoarea noastră și cît de bine ne cunoaște. A și simțit incurcătura fetiței și a venit s-o ajute (fotografia III).

Ei, acum merge. Cînd te sprijină altul ușor e să faci primii pași (fotografia IV).

...Imaginile înfățișate aici ne redau unul din miile de roade ale regimului nostru democrat-popular. Cu ani în urmă așa ceva nu se putea întîlni în viața satelor noastre!

Spre voi

Intovărășiiilor din satul meu natal,
Vărăști-Snagov

Că v-ați fi dat pe brazdă, unii spun,
Colțoșii mei țărani cu capul mare;
De-o fi așa, să fie-ntr-un ceas bun!
De la un fiu și frate, salutare!

Atita zic. Mai mult e de prisos
Dar o mlaștie veche nu mă crușă:
Păi când am fost noi oare mai prejos,
Ca să rămănem astăzi de căruță?

Hai, frații mei, o brazdă trageți dar,
Ca, viperele, vechile răzoare,
Zbătându-se, țărime, sub brăzdar,
Să piară pînă-n asfințit de soare.

Infingeți fierul, zdăvăn, în pămînt!
Acolo-ntr-oale pîrului săbrele,
De-un veac, îmi pare, că-agrepat sînt
Visările copilăriei mele.

Iar eu matală „nentule”-ți mai cer,
Să tragi o brazdă și în locul tatei,
Că-l prohodit de gloanțe sub alt cer,
Doar oase albe și țărină poate-i.

Destul ați tras la jug ca boul ciut
Ce-a fost blazonul nostru vreme lungă,
Azi, a lor Ciuta, coarne le-au crescut,
De-un stînjea sînt și-al dracu' știu să-mpungă.

Săracul tata, de-ar putea-ntr-o zi,
Să dea prin sat, așa-ntr-o după-amiază,
Ei, cite socoteli s-ar limpezi,
Ce azi, pe mine mă împovărează.

Dar voi, durerii-mi, l-ați aflat aleam
Și eu, la ce-aș lăsa-o să-l mai căte?
De ce-am lăsa pe cuc să cheme-n van,
De l-am găsit mult căutatul frate?

De-aceea dar, spre voi acum mă-ndoi —
Și ca un pom ce peste-un gard se-înclină,
Eu peste depărtarea dintre noi,
Îmi sculur rodu-n marea-vă grădina.

De-aceea vara, cînd ca un minzoc,
Mă zbat prin țărături de zidire-saltă,
Topii de doru-arșițelor de loc,
Las lucrul meu tîhnit, la umbră, haită,

Și-n larg minat de-un furtunatic îind,
Al cărui val avan îmi sparge pieptul,
Eu la limanul vostru-am să descind,
Acolo-n cîmp, la arie, de-a dreptul;

Ca mușchii mei, mai afinați un pic,
Să mi se-ndese, să se facă criță,
Cînd snopti ghei în țurcă-am să-l ridic,
Așa cum zviri în șea o mindrullă.

Dar seara cînd om răsufă pușia,
Dînd burții tot prinsoasă ce se cere,
Să au mă omanții ca pe-un străin,
Cu-o pulcă friptă și gogoși cu miere.

Eu și cu-o ceapă-s tare mulțumit,
Să-l ard un puma, și miez și ochi să-l lasă,
De usturimea ei să plîng cumplit,
Cum plînge-n noaptea nunții o mireasă.

Și-apoi de vlagă, ca o rulă stors,
S-adorm buștean, chiar de mă legi în funil,
Lăsînd al pazei fir, netors,
Pe seama greierușilor și-a lunii.

Ca într-o zi, să pot pleca din sat,
Ori, cum se zice, din „documentare”,
Tot, ca un sac, de cîntece-acărcaț,
Dar fără niciun vierș în buzunare.

De-atunci, de scris de-o să vă fie greu,
Trimiteți griu la piață, că-l mai bine,
M-oi bucura, de parcă satul meu,
Ca un părinte, a venit la mine.

Cît mă privește, a-am nici eu de gînd,
Să-nîind spre voi o puște de hirtie;
Doar prin țăr, așa, din cînd în cînd,
Salut vă zic cu cite-o poezie.

Iar voi, simțindu-l proaspătul tumult,
Țîșnind sălbatic — mîndră pădăie,
Să știți atunci, că vă dorește mult
Al vostru fiu și frate,

NICOLAE

(Desen de P. MANU)

Lucrările celei de a 9-a sesiuni a Marii Adunări Naționale

Marți dimineața la palatul Marii Adunări Naționale a R.P.R. s-au deschis lucrările celei de a 9-a sesiuni a celei de a 2-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

La deschiderea sesiunii au luat parte numeroși invitați — fruntași în muncă din întreprinderi și instituțiile Capitalei, reprezentanți ai vieții științifice și culturale, reprezentanți ai organizațiilor de partid și obștești, ziariști romîni și străini. În tribune se aflau membri ai corpurii diplomatice.

În loja din stînga incintei au luat loc tovarășii: dr. Petru Groza, acad. Mihail Sadoveanu, Mihail Mujic și membrii Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R.

În loja din dreapta au luat loc tovarășii: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Nicolae Ceaușescu, Iosif Chișinevski, Miron Constantinescu, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Dumitru Coliu, general-colonel Leontin Sălăjan, Ștefan Voitec, Simion Bughici, Gheorghe Hossu.

Lucrările sesiunii au fost deschise de tov. C. Pîrvulescu, președintele Marii Adunări Naționale.

Marea Adunare Națională a adoptat următoarea ordine de zi:

1. Proiectul de lege pentru modificarea Legii nr. 9/1952 pentru alegerea deputaților în Marea Adunare Națională.

2. Proiectul de lege pentru ratificarea

decretelor emise de Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. în intervalul dintre sesiuni.

3. Declarația guvernului R.P.R. cu privire la propunerile guvernului Uniunii Sovietice în problema dezarmării și micșorării încordării internaționale.

După adoptarea regulamentului de lucru al sesiunii prezentat în numele Consiliului Împuterniciților de deputata Arțina Momuleț din circumscripția electorală Gilort, regiunea Craiova, ministrul Justiției, Gh. Diaconescu a prezentat Raportul asupra Proiectului de lege privind modificarea Legii pentru alegerea deputaților în Marea Adunare Națională.

La discuțiile asupra primului punct de pe ordinea de zi au luat cuvîntul deputații Gh. Ionescu, din circumscripția electorală Foișor, orașul București, Dumitru Ion, din circumscripția electorală Fălticeni, regiunea Suceava și Ladislau Banyai din circumscripția electorală Tileagd, regiunea Oradea.

După ce deputatul Nicolae Vasu a prezentat raportul Comisiei legislative, Marea Adunare Națională a votat Legea pentru modificarea legii nr. 9/1952 pentru alegerea deputaților în Marea Adunare Națională.

Apoi Marea Adunare Națională a votat Legea pentru ratificarea decretelor emise de Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. în intervalul dintre sesiuni. Lucrările continuă.

Ce trebuie făcut în livezi PE TIMP DE IARNA

Unii săteni cred că pomii au nevoie de îngrijire doar în lunile de primăvară, vară și toamnă. De aceea, de îndată ce au terminat culesul fructelor, ei uită de livadă, lăsînd-o aproape în părăsire. Este un obicei prost și care aduce totodată daune, deoarece pomii, pentru a putea da fructe bune și multe, au nevoie de îngrijire și în vreme de iarnă.

După cum se știe, iarna, de pildă, din lipsă de hrană, iepurii, caprele și alte rozătoare rod scoarța pomilor din livezi mai ales a celor tineri. Pomii roși încep în anii următori a tînji, iar în unele cazuri chiar se usucă. Cum putem preveni o asemenea pagubă? Lesne. Acum, la începutul iernii învelim trunchiul pomilor cu stofă, tulpini de cîneș sau floarea soarelui, legăm apoi înveltoarea cu fire de răchită sau coajă de tei. Nu e bine să se folosească pentru învelitul pomilor coceni de porumb sau paie, deoarece în ele se pot cuibări șoareci care, după cum se știe rod de asemenea trunchiurile pomilor. Cînd zăpada căzută ajunge la un strat gros există primejdia ca iepurii să roadă și coaja ramurilor mai aplecate spre pămînt. Spre a le feri este bine să ridicăm ramurile cu ajutorul unor proptele.

În livezile de pe coastă dar mai ales în acelea de cîmpie, vîntul spulberă zăpada în timpul iernii. Or, pămîntul nefiind acoperit cu zăpadă, pe de o parte rădăcinile pot degera, iar pe de altă parte în primăvară pomii vor fi lipsiți de umezeala necesară. Cum putem ajuta ca zăpada să se așeze în straturi groase printre pomi? Din crengi, glugi de coceni de porumb sau de floarea soarelui facem grămezi, adică un fel de parazăpezi, pe care le așezăm printre pomi, de-a curmezîșul direcției de unde bate vîntul.

Văruitul trunchiurilor cu lapte de var este încă una din măsurile ce pot

prof. dr. T. Bordeianu
membru corespondent
al Academiei R.P.R.

fi luate alt împotriva rozătoarelor (iepurii, ocolesc pomii spoși), a înghețului cît și a altor dăunători. Astfel, trunchiurile văruite rămîn curate timp îndelungat, nelede și lucioase pentru că laptele de var apără pomii de mușchi, lițeni și mulți alți dușmani. De asemenea, pomii văruți înfloresc de obicei mai tîrziu, scăpînd astfel de brumele tîrzii de primăvară.

Tot în timpul iernii săteanul trebuie să se îngrijească și de pregătirea solului. În livezile neîngrășate toamna, este bine ca gunoierul de grajd să fie dus acum — cam 3-4 vagoane la hectar — pentru a fi îngropat odată cu arătura de primăvară.

Nu trebuie nesocotită nici primejdia ce o prezintă omizile. În zilele călduroase, cînd se poate lucra în livadă, cuiburile de omizi, ouăle de insecte, precum și fructele putrede din pomi pot fi culese și arse utdeva, în afara livezii. Această lucrare însă trebuie terminată neapărat cu cel puțin 2-3 săptămîni înainte de umflarea mugurilor, adică înainte ca omizile să iasă din ou.

Pe la sfîrșitul iernii, cînd sînt zile mai călduroase, se face și stropirea de iarnă a pomilor, în vederea distrugerii bolilor și a dăunătorilor. Cît privește recunoașterea bolilor și a insectelor vătămătoare, recomandăm sătenilor să cercă statul agronomilor de la punctele agricole, care le vor da nu numai îndrumări ci și materialele necesare pentru stropire.

Bogat material didactic pentru noul an al învățămîntului agricol de masă

Tirajul lecțiilor, manualelor și planșelor didactice, tipărite de Editura de Stat Agro-Silvică, pentru noul an al învățămîntului agricol de masă trece de 850.000 exemplare. Tema-tica acestor tipăriri este bogată și cuprinzătoare. „Lucrarea solului”, „Îngrășămintele și folosirea lor”, „Îngrijirea culturilor”, „Organizarea muncii în gospodăriile agricole colective”, sînt numai cîteva din titlurile lecțiilor. Cultura plantelor de cîmp, a legumelor, a viței de vie, producerea nutrețurilor, creșterea bovinelor, oilor, păsărilor, și albinelor, lată doar o parte din temele manualelor tipărite. Deosebit de instructive sînt și planșele. Bine desenate și cu explicații ample, ele vor fi de un real ajutor lectorilor.

Editura s-a străduit ca acest bogat material didactic să fie prezentat la un înalt nivel calitativ. În acest scop, aproape 20 de redactori ai editurii au plecat, cu luni în urmă, în diferite regiuni ale țării, spre a culege sugesii de la lectori și cursanți. Propunerile culese cu acest prilej au fost deosebit de prețioase pentru editură. Unele din greșelile strecurate în manuale sau lecții au putut fi în felul acesta descoperite și îndepărtate; de asemenea observațiile făcute au ajutat la îmbunătățirea limbii și stilului.

Atît strădania colectivului care a lucrat la redactarea și tipărirea materialului cît și suma de aproape două milioane lei investită de stat în aceste cărți pe care sătenii le vor primi gratuit, sînt încă o dovadă a griii partidului pentru ajutorarea țărănimii muncitoare în cunoașterea științei lucrării pămîntului și creșterii animalelor.

O întâmplare din BĂRĂGAN

Acum doi ani, pe vară, călătorind cu trenul de la Căiărași spre Plocești, aveam între alți tovarăși de drum și un zlătar, Duma, să tot fi avut 30 de ani. Era un bărbat de toată frumusețea: înalt și mlădiu, iute în mișcă ca o șopirlă, cu fața de culoarea aramei vechi, luminată de ochi albaștri, neobișnuit de vii, din care scăpăra o privire inteligentă, pătrunzătoare.

În toată purtarea lui, se vădea un soi de neastimpăr, de neliniște chiar. Aci lipea nasul de fereastra vagonului și se uita lung, pățimaș, la vasta panoramă a cimpului în care se întrețeseau flșii de miriști cărora nu li se deschisera încă bumbii de aur ai ciărilor, petele negre ale arăturilor deasupra cărora flșiau aripi târcate de coțotene și vrăbii ca o cernere de nisip, și masivele de culoare verde închis ale lanurilor de porumb; aci punea cine știe ce întrebări anapoda tovarășilor de călătorie; aci lăsa pe jumătate pleoapele luci peste luminile ochilor și retras în penumbra lăuntrică cînta ușurel, pe țigănește, melodii bizare, pline de amara nostalgie a drumurilor lungi.

— Dacă nu-ți este cu supărare — mi s-a adresat pe neașteptate, scoțind din buzunarul de la piept al zăbunului o coală de hîrtie, împătunțată în patru — fii bun și citește petiția asta. N-o fi avînd vreo greșală?

Nu, petiția nu avea greșeli nici de gramatică, nici de alt fel. Era scrisă stingaci, ca de mîna unui copil, dar era corectă. Ceea ce m-a mirat și m-a pus pe gînduri a fost cuprinsul ei.

Cooperativă? — mă miram. — Zlătari într-o cooperativă meșteșugărească?

În așteptarea unei păreri, zlătarul se muta nerăbdător de pe un picior pe altul, ceea ce dovedea că pentru el petiția nu însemna numai un petic de hîrtie.

— Am scris-o eu cu mîna mea — a adăugat cu oarecare stială, văzînd că întinzam cu răspunsul. Mi-o primi-o la statul popular? Ori n-o fi bună?

— Ba ai scris-o bine — i-am răspuns. — Dar uite, tot citeșc și mă mir. Parcă nu-mi vine a crede. Cum de ai ajuns aici? Scrii în petiție că vrei să vă așezați statornic, într-un sat și să întemeiați o cooperativă de meșteșugari...

Răsuflînd ușurat, omul și-a șters cu mîna ușor tremurătoare un pospai de sudoare care-i răsărise pe frunte.

— Ehe, păi asta e o poveste întrecăgă. Să-ți-o spun. Numai să ai răbdare...

Povestea începea cu un an mai înainte, adică în 1953. Laia de care ținea și prietenul meu Duma, căzuse la învoială cu administrațiile unor fabrici dintr-un oraș ardelenesc să spoliază oalele, tîngirile, cazanele și celelalte vase de aramă de la bucătăriile cantinelor. S-au tocmît, au hotărît prețul și s-au apucat de treabă. Pe un maidan plin de mărăcini, bălării și gunoaie, șatra și-a așezat roată corturile și coviltirele, iar în mijloc a aprins focurile. Ținînd cu o mînă tîngirile în bătaia dogoarei, iar în cealaltă țeleștocul de cîlți înmulțat în praful de țipirig și răzătură de cositor, spoitorii lucrau și cîntau; femeile și copiii hoinăreau prin oraș îndeletnicindu-se, care cu ghiciful, care cu cerșitul, care, pur și simplu, cu furatul. Iar seara cînd se adunau toți, din toate părțile, se făceau obișnuitul bairam...

Cum-necum, la fabrică, Duma s-a împrietenit cu cîțiva muncitori, cam tot de vîrsta lui, care, văzîndu-l sprinten la mîntre, în cele vreo șase săptămîni cîi a stat șatra la lucru, l-au învățat taina scrierii și citirii literelor, a înșălării cuvintelor și a înodării lor în idei. Ei i-au stîmrit și primele gînduri tulburătoare, care plîd atunci au-l bătuseră la poarta mîntre. Mai în glumă, mai în serios, îi tot cîcăleau:

— Oare de ce nu v-ați așezat și voi undeva, într-un loc din țară, ca să intrați în rîndul oamenilor, să aveți casa și gospodăria voastră, să munciți și să nu mai aveți grija zilei de mîine? Ce folos aveți dacă vînturați drumurile și pe ploii și pe ninșori, flămînzi și murdari, cu copiii rebegiți de frig sub coviltire?

Mohorit, Duma ridica din umeri.

— Păi dacă noi așa am apucat...

— Ehe, multă lume a apucat altfel, dar uite că se schimbă. Viața nu stă pe loc, băiete. Tu nu vezi?...

Ba, Duma începea să vadă, dar ce folos? Cum să schimbe el ceea ce fusese statornic din veac? Cum să se ridice împotriva legii străvechi, nescrise, a vieții de călător? O vorbă numai, una singură dacă ar fi rostit, ar fi fost de ajuns ca să stîrnească furtună în șatră. Și ce-ar fi ieșit? Doamne, dumnezeule, fi era groază să se gîndească!...

Ca prin sită i se cerneau în mîntre, din negura anilor, întâmplări înfricoșate, povești despre pedepse cu moartea date celor care călcaseră datina. Ii rămăseseră vii întâmplările cumplite cu Sevasta, o fată frumoasă, răsătată de toată șatra. Ea ridea, cînta, dansa pentru toți, dar de fapt pentru nimeni. Nici unul din feciori nu-i putuse lua inima în stăpînire. S-a găsit totuși unul care s-o răpuie. Numai că asta nu era de-al șatrei. Era țaran de munte, frumos și falcic ca bradul și mîngios în dragoste, ca iarba. La el s-a dus în taină și a rămas Sevasta supusă ca o roabă. O zi, două, șatra a așteptat-o să vie. În cea de-a treia, n-a mai așteptat-o. Trei țigani călări, în frunte cu bulibașa s-au ițit prin sat. Către zori s-au întors la pas. Pe oblicul bulibașei, atîrna Sevasta, moale și însingerată, cu mijlocul frînt și ochii păienjeniți de moarte. Au coborît-o cu grijă, i-au închis pleoapele și i-au

Povestire de Al. N. TRESTIENI

făcut groapă cu cuțitele. Iar la răsăritul soarelui laia a purces la drum, în tăcere, ca și cînd nu s-ar fi întâmplat nimic. Cînd s-a abătut din nou, peste un an, prin locurile acelea nu se mai cunoștea nici urma mormîntului. Crescuse iarba mare și pajistea era netedă ca de la începutul lumii...

...Timpul trecea și Duma era tot mai abătut. Muncea cot la cot cu ceilalți și zile-ntregi nu scotea un cuvînt.

— Ce-i băiete, și-a venit dor de ducă? l-a luat din scurt bulibașa, care nu-l mai slăbea din ochi. — Vezi, vezi, bagă-ți mînjile-n cap!

Și s-a-ncheiat sorocul verii și a venit toamna. Cădeau frunzele, pălea soarele și se răspîndea pretutindeni mireasma dulce a poamei coapte. Pe maidan s-au stîns focurile și laia, isprăvind și lucrul, a adunat banii în chimirul bulibașei și s-a coborît cu drumul pe sub munte, spre miază-zi.

— Încotro mergem taică? — a îndrăznit Duma să-l întreb pe bulibașă, care stătea răsturnat sub coviltir și fuma tîhnit din lulea.

Bătrînul și-a sticlit dinții într-un rîs scurt, lipsit de bunătate.

— Unde duce drumul, acolo mergem și noi. Ai înțeles?

★

Convoitul de căruțe înainta domol, într-o liniște încordată, neobișnuită. Cînd și cînd oprea la marginea satelor și așeza corturile. Femeile cu ghiocuri, cu cărți și bobii, se foliau pe ulițe, în căutare de mușterii. Dar multe se întorceau cu mîna goală. Mușterii erau rari.

— Hai fetițo, să-ți descînt de dragoste.

— Ia mai lasă-mă, că mă iubește el și așa.

— Leică, vin la baba să te-nvăț cum să găsești o comoară.

— Păi de ce n-o lei tu, dacă știi?

Și ghicitoarele se-ntorceau la șatră înghițînd în sec.

— Dă-ne bani de la chimir, bulibașă, ca să cum-părăm de mîncare.

— Nu vă dau nimic! — se ră-țoia bătrînul. Cîștigați cu ghiocul, ca să mîncăți. Dacă nu, furați.

Pînă o dată și o dată cînd nu l-a mai răbdat inima pe Duma.

— Dar ne-am săturat să tot mîncăm de furat — a strigat tînarul, ea ieșit din mîntre. — Vrem să ducem o viață cinstită, ca toată lumea! Nu înțelegi că nu se mai poate trăi așa cum am apu-ri?

Și izbucnirea dedesubt o vîlvătaie. Cînd au ajuns la Norii grei adunați și zdrăvăni.

Bătea un vîntuș șatra și-a așezat corturile folosit, pregătindu-se și mai că bulibașa era dăzi, alafu a pornit iar slabi, nemîncăți și ne-din loc căruțele peste

— Taică, să ne tim de țernare, — se r

Dar bulibașa nu drum. Au mers așa în acoperit treptat întinde de două palme. Pe al la căpățîna roșilor.

— Mergem înair țășii care clănțăneau tînderea sură a Bărăviscol.

Deodată grosul bătut bulibașa cu pun mai departe.

— Întoarce-te ta fel o să ne înzăpezim

Bulibașa a apur neliniștit pe capră i-mînă pe cai. Ii plezne bene și pe sub burți.

au sărit cîiva timp pe perare în gurile de h peste cîmp. După s-au abătut de

Și parcă a fost tat care a ridicat troie

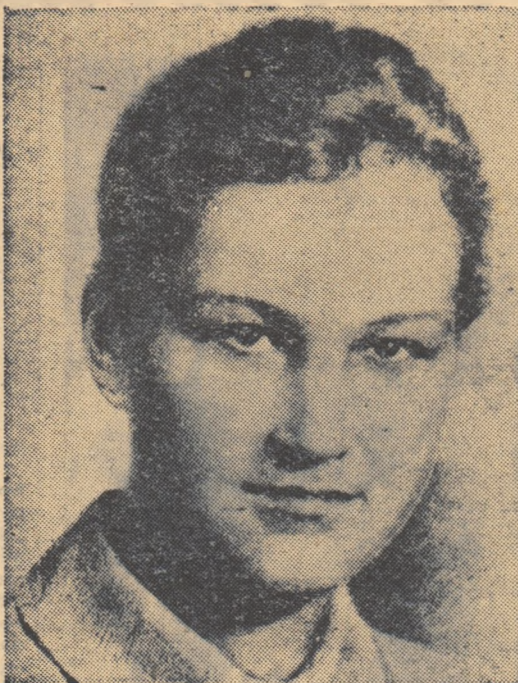
Fiți dîrzi și perseverenți așa cum a fost Zoia!

Colectivului de elevi și profesori de la școala medie de fete Nr. 10 „Zoia Kosmodemianskaia” București și altor elevi și profesori din România

Mulțumesc din suflet pentru frumoasele voastre scrisori. Ele mi-au amintit cu drag despre vizita mea la voi, despre fețele vesele și fericite ale școlărilor romini, copii vioi și inteligenți.

Am avut prilejul să vizitez în țara dvs. multe grădinițe de copii, creșe, școli elementare, medii și institute de învățămînt superior. Pretulindeni am văzut cu cită dragoste părintească sinteți educați voi, tinăra generație, cită grijă vă poartă guvernul vostru popular. Aș vrea să spun Ligiei, Ileanei, Marilenei și Vioricăi — fetelor de o vîrstă cu Zoia mea, — care mi-au trimis scrisori, cit de mult și cu cită perseverență trebuie să învețe ca să devină folositoare patriei lor, pentru a mulțumi patriei, prin munca spre binele poporului, pentru toată dragostea și atenția acordată.

Trebuie să munciți cu toate forțele, cu toată energia voastră, lineret drag, pentru a căpăta cunoștințe trainice pentru a vă însuși culmile științei și tehnicii înaintate, fără de care nu puteți deveni oa-

meni cu adevărați culti, constructori ai Romîniei noi și democratice.

Aceasta este o sarcină grea, dar de onoare. Mi-amintesc cînd Zoia mea pricepea mai greu unele materii, trudea ore întregi și nu se lăsa pînă nu rezolva toate problemele grele. Și întotdeauna ea biruia greutățile, căci era sîrguincioasă și pe severență; întotdeauna primea calificative foarte bune.

Din toată inima mea de mamă, vă urez vouă, tuturor școlărilor și tineretului studios din Romînia să vă însușiți cunoștințele cu aceeași dîrzenie și perseverență cu care și le-a însușit și Zoia și să nu vă opriți în fața nici unei greutăți.

Grea, dar nobilă este și munca pedagogilor. O cunosc bine, deoarece am închinat acestei activități peste 20 de ani din viață, fiind învățătoare.

Nu există în lume o bucurie mai mare decît aceea de a crește, și educa omul nou, pătruns de sentimente pline de umanitate, cînsit și brav, care este întotdeauna gata să apere libertatea și independența patriei sale.

Vă urez, dragii mei colegi de profesie, succese mari în această nobilă activitate.

Cu salutări de mamă,

LIUBOV KOSMODEMIANSKAIA

Pe noul drum AVEM O CALAUZĂ ÎNCERCATĂ

Ca unul ce mă abăteam pentru prima dată prin părțile Caracalului, ardeam de nerăbdare să aflu, încă din autobuzul cu care călătoream, cit mai multe amănunte despre comuna unde avem să poposesc.

— Amărăștii de Jos? Păi, cine nu cunoaște comuna asta? — îmi răspunse la întrebare, cu voioșie oltenească, un om voinic.

Știi matală ce oameni sint amărăștenii ăștia?... Ambițioși și spirt, nu alta!

— Și mă rog, ce fapte le-au adus amărăștenilor această faimă?

— Păi avem în comună cîteva întovărășiri și acum de curînd și o cooperativă nouă, de producție cu rentă...

Conduc de un flăcăiș răsărit, am ajuns la sediul cooperativei agricole de producție „Victoria”.

În curtea sediului liniște, doar un bătrînel răsări de undeva, de sub un șopron. Îl chema, după cum aflai, Niță N. Marin.

Moș Niță — și el membru cooperativ și încă printre primii înscriși și cu faimă de bun agitator — în ciuda celor aproape 70 de ani, primi bucuroși să-mi vorbească despre cooperativă.

— Inceputul începutului? De unde putea să-și alege începutul cooperativei noastre, dacă nu tot în cuvîntul partidului? — îmi răspunse el după un scurt răgaz. Cuvîntul și fapta partidului formează un tot, simțuna și aceeași. De aceasta ne-a convins însăși viața — continuă domol bătrînelul. Iată de ce oamenii au început să se frămînte: Cum fi cu cooperativa? Ce aduci în ea la înscriere? Cum se împart veniturile?

Și atunci să fi văzut matală, muncă pe agitatorii noștri. Cu proiectul de statut model al cooperativei agricole, ei explicau în dreapta și stînga. Așa s-au strîns primele cereri și s-a format comitetul de inițiativă în frunte cu Ion M. Vișan. Atunci oamenii din comună și-au făcut o socoteală simplă: dacă atîți gospodari buni merg spre cooperativă, înseamnă că-i bine.

Iată-mă nu mai departe pe mine. — Pînă mai ieri, am fost la „individuali”. Am văzut că munca în comun, la întovărășire, este mai rodnică, că mașinile statului fac lucrări cu mult mai bune ca plugul. Așa că am dat cererea de înscriere și l-am tras după mine și pe feciorul meu Mihai cu cele 11 hectare ale lui, plus atelajele. Ca unul care pricepusem de-acum rînduiala bună a lucrurilor, am trecut și eu în rîndul agitatorilor.

Mă întrebai adineauri cum a socotit comisia inventarul viu și mort pe care l-am adus în cooperativă. Hai, atunci să mai socotim amîndoi încă o dată.

— Cei doi boi mi i-au prins 8.500 lei, carul 3.500, semănătoarea, aproape nouă, 3.600, plugul 1.000, iar grapa 250 lei. În total, uite, aici, 16.250 lei, bani, nu jucărie. Din aceștia, socotind contribuția obligatorie pentru fiecare hectar adus în cooperativă, cite 400 lei, am achitat suma de 2.668 lei, rămînd ca cooperativa, în șase ani, așa cum scrie în statut, să-mi întoarcă 13.582 de lei. Lucru cînsit și avantajos. Ei ce spui, așa că mi-a cerut lucru bun inima?

Reportaj dintr-o cooperativă agricolă de producție de Al. I. ȘTEFĂNESCU

Astfel de socoteli au îndemnat pe cele 33 de familii să-și unească cele 164 hectare într-o tarla întinsă, aducînd în cooperativă și 13 boi, 3 cai, 17 pluguri, semănători, secerători-legători și secerători simple, un tractor și o locomobilă, precum și celelalte atelaje și unelte trebuitoare unei mari gospodării.

Crezi matală că toate au mers strună? Crezi cumva că necazurile nu ne-au dat de furcă? — mă întrebă mai apoi moș Niță, zîmbind pe sub mustăți amintirilor nu prea îndepărtate.

Dar le-am învins pentru că eram de-acum mulți și uniți.

„Se zvonise în sat, — începu el a povesti — cum că n-ar fi adevărate cele scrise în statutul nostru model. În statut se spune că pămîntul adus de membri în cooperativa agricolă de producție rămîne mai departe proprietate individuală a cooperativitorilor, că ei pot să-l doneze sau să-l lase moștenire prin testament altor membri, chiar din afara cooperativei.

Cu un an și ceva în urmă, fata lui Andrei Vișan s-a măritat. De atunci, au tărăgănat și fata și taică-său să aranjeze cu partea de pămînt făgăduită ca moștenire. La înființarea cooperativei Andrei Vișan a venit cu tot pămîntul. Fata lui, rămasă în afara cooperativei dînd crezare zvonurilor a început a se boci: „Vai de mine, mi-a dus tătca moștenirea în cooperativă”.

Vișan era mîhnit, nu știa cum să împace lucrurile. Pînă la urmă a venit și ne-a spus tărășenia cu pămîntul. Aduna-

rea generală a membrilor cooperativei a hotărît să-i dea fetei drepturile ei. Și bineînțeles, zvonul s-a destrămat pentru totdeauna.

Lumina lămpii juca umbre aurii pe chipurile celor strînși în jurul mesei. Aci lumina ochii vioi, neastîmpărați, ai bărbatului tînăr și uscățiv, președintele cooperativei, aci scoate în relief figura preocupată de cele ce se discutau a lui moș Niță Marin, membru și el în comitetul de conducere.

Intrezărînd belșugul anilor viitori, oamenii strînși în jurul mesei, încep să discute firesc, cu încredere și despre acel miine apropiat:

— La anul vom lungi pătutul din curtea sediului, pe măsura recoltei noastre... Vitele de muncă ale cooperativei vor fi adăpostite într-un grajd nou, modern... Tarlaua fără haturi a cooperati-

vei va fi împărțita și lucrata după cele mai avansate metode agrotehnice.

Pe lingă suprafețe cu griu și porumb, ne-am rezervat și 20 hectare de teren pentru culturile furajere. Femeile noastre vor forma și o brigadă legumicolă, căci avem pentru început și o grădină de legume și zarzavaturi de 9 hectare...

Cu ochii minții urmăresc planul făcut pe hîrtie de președinte. Văd stîna cu cele 200 de oi pe care cooperativii le vor cumpăra încă în primăvara ce vine; stupina cu roiurile de albine, cu stupii noi procurați cu ajutorul împrumutului dat de stat; carele încărcate cu produse, scriind pe ușițele comunei, văd cooperativii înbrăcați bine, mulțumiți...

Străbăteam drumul însoțit de cei cîțiva cooperativii cu care stătusem de vorbă. Tăceam toți, poate sub impresia viitorului pe care îl întrezărisem împreună cîteva ore, în sediul cooperativei.

Într-un tirziu, mi-am rostit cu glas tare gîndurile:

— Dar ce vă dă atîta încredere că veți realiza tot ce v-ați propus?

Moș Niță Marin sări primul cu vorba: — Stați de cîteva vreme printre noi și cred că ați auzit că sintem ambițioși foc.

— Asta, da, îngimai. Ambițioși și harnici.

— Și apoi tovarășe — spuse tărăgănat Ilie Diaconu, — nu trebuie uitat că statul ne ajută.

Ion Vișan, președintele, tăcu ce tăcu și apoi adăugă:

— Putem oare greși drumul cînd partidul ne îndrumă? Calea noastră este nouă, asta-i adevărat, dar avem o călăuză încercată — partidul — care ne va duce acolo unde ne este ținta...

scintele, din care a crescut pe
niștea din șatră.

tocmai căzuse o brumă groasă.
laturile zării, vesteu ninsoare

o ca briciul. Cum era obiceiul,
cerul plumburiu, pe un teren ne-
popas mai lung. Toate bune, nu-
ere: popasul să fie scurt. A doua
pre Bărăgan. Mergeau încet. Căi
puteau tot mai greu să urcească
înghețate.

lingă vreun sat și să ne pregă-
tile cu copii mici.

ș țigănilor le stă bine numai pe
ăpada care începuse să cadă, a
voru-i alb, gros de-o palmă, apoi
e o îngrămădisse vîntul, ajunsese

ga bătrînel necruțător spre căru-
i holbau ochii cu groază spre în-
este care se lîșse un început de

s-a oprit și oricît a țipat și s-a
pt, n-a fost chip s-o facă să mlie

ăruța Duma. — întoarce-te că alt-
cu toții.

e, iar căruțașului care se frăsuia
înt din căruță. Și-a vărsat apoi
reală cu biciul pe crupe, pe gre-
le slăbănoage și istovite de drum
picioarele, apoi s-au izbit cu dis-
nepă împletită și au luat-o razna
o căruță. Una singură. Restul
și au întors în loc.

s-a dezlănțuit acel viscol de neul-
unții.

Intr-unul din aceste
troiene și-au aflat
fiorosul alfișit bull-
bașa și bătrînel lui.
Și el și căi s-au
prefăcut de-a-n pi-
cioarelele în sloiuri
de gheacă. Așa i-a
găsit laia la alfișitul
viscolului, după vreo
lună și jumătate de
căutare prin nămeți:
ca niște statul reci
ale îndărătniciei și
ale neputinței de a
se dezlega de trecut.

— Dar dacă n-ai fi
fost întimplarea asta
oare ce-ai fi făcut
prietene? — i-am
zis tînărului cînd a
isprăvit de povestit.
Fără să stea pe gin-
duri, Duma mi-a răs-
puns îndată, rîzînd
ușurel:

— Păi dumneata nu
înțelegi că oricum
tot așa am fi făcut?
Mai devreme sau
mai tîrziu, tot aici
am fi ajuns. Se
schimbă atîtea în țā-
ra asta... Noi de ce
nu ne-am schimba?

DIN VIATA NOUA

a țarilor ce construiesc socialismul

A 32-a aniversare a R. P. Mongole

Pe drumuri slovene

Popoarele Iugoslaviei sărbătoresc, la 29 noiembrie, 11 ani de la proclamarea Republicii Populare Federative Iugoslavia. După veacuri de asuprire, pentru prima dată în istoria sa, acum 11 ani, Iugoslavia și-a câștigat cu adevărat independența și suveranitatea națională.

După ce au vindecat rănile adânci pricinuite de război, popoarele R. P. F. Iugoslavia au trecut la făurirea unei vieți noi, socialiste.

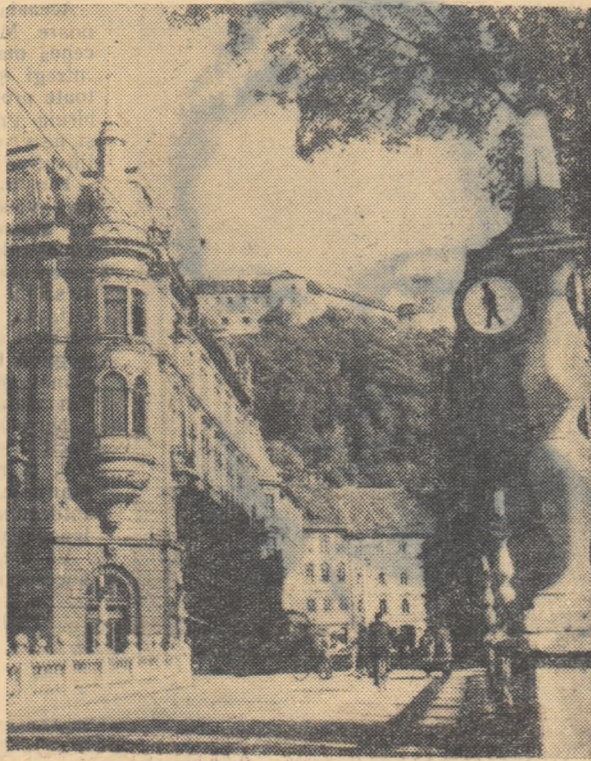
În general, când se vorbește despre Slovenia se spune că ar fi cea mai înzestrată de natură cu toate darurile, dintre cele șase republici care numără R.P.F. Iugoslavia. Dar natura

oricât de darnică ar fi, nu poate da locurilor bogăția pe care numai omul știe să le-o făurească. Am văzut multe asemenea dovezi. Numai dacă ai sta să te gândești la terenurile mari, cultivate cu hamei, ai putea să aprobi cele spuse mai înainte. Pe valea apei Savinia, spre orașul Celje, se întind lanuri, parcă nesfârșite, cu această plantă din care se fabrică o bere foarte gustoasă. În imediată apropiere sînt construite uscătorii moderne, dintre care cea mai puternică este uscătoria din orașul Zalec, socotită „centrul hameiului”. La Zalec există și un institut superior pentru studierea culturii și prelucrării acestei culturi. Datorită hameiului Zalecul, care era un sătuc, a devenit astăzi un mare oraș.

Pe dealurile Sloveniei am văzut multe vii, în special în regiunea Konjce, unde podgoriile se în lanț. Impresia ce o lasă trecătorului viile, este aceea a unei îngrijiri desăvîrșite. Cît privește recolta, ne-am convins mai bine de cantitatea și de calitatea ei, ajungînd la Maribor.

De ce la Maribor, se vor întreba unii, care știu că acest oraș este vestit prin uzinele sale de autocamioane, care știu că aici sînt multe întreprinderi metalurgice și chimice. De ce? Pentru că în vestitele pivnițe aflate aici, cu o capacitate de 57.000 litri, am putut cunoaște multe soiuri de vinuri, care de care mai aromate și bineînțelese mai tari.

Din Ljubljana, călătorul dornic să vadă cît mai multe, poate să-și îndeplinească gîndurile dacă o ia spre apus.

Vedere din Ljubljana, capitala Sloveniei

Călătorind prin R. P. F. Iugoslavia

spre amiază-noapte sau răsărit. Spre apus va da de încintătoare peșteră de la Postonja, cu o bogăție de stalactite și stalagmite, prin care se călătorește cu un trenuleț descoperit. Spre miez-noapte, trecînd prin fața uzinelor „Litostroi”, prin satul în care s-a născut și a trăit celebrul poet Prešern se ajunge la minunatul lac Bled, locul marilor întreceri sportive internaționale de canotaj. Celălalt drum, înaintînd spre granița austriacă te va purta printr-o regiune bogată la fabrici, cu imense zăcăminte, cu uzine mari ca aceea de autocamioane de la Maribor sau combinatul de aluminiu de la

Kidricevo. Uzinele din această parte a Sloveniei au în sistemul de hidrocentrale aflat alături de ele, o sursă puternică de alimentare cu curent electric. Prin câteva din acestea am rămas ceasuri întregi, întilnind instalații și oameni. Instalațiile mi-au vorbit în limbajul cifrelor aflate pe cadranele lor, despre puterea curentului electric născut din vijelia apelor care se revarsă peste giganticele turbine. De la oameni însă, am aflat mai multe. Ei mi-au vorbit de greutățile prin care au trecut pînă în ziua cînd au dat drumul la motoare și mi-au mai vorbit oamenii despre bucuria ce o resimt la gîndul că popoarele noastre, înlăturînd piedicile, se găsesc alături în lupta pentru victoria socialismului în țările aflate de-o parte și de cealaltă a Dunării, căreia la Porțile de Fier i se va cere să-și dăruiască apele pentru a furniza milioane și milioane de kilowați de energie electrică.

CONSTANTIN SIRBU

Popas la ferma „TUNHRA”

Hangai, Hangai...

Pămînt bun, ce mi te dai
Ochii mei te înconjoară,
Gîndul meu te impresioară!
Hangai, Hangai...

Pămînt bun ce mi te dai!

...Versurile acestea le-a plămădit și le cîntă poporul. Le cîntă la ceasurile de seară mongolul, cînd

peste haina albă

a iurtelor luna își

lipește fața. Și de

ce să nu cînte

„Hangaiul” — pămîntul care dă

roade, pămîntul din care crește

„iarba ierburilor”...

Am ascultat aceste stihuri, cîntate pe o melodie domoală, într-o seară, în mijlocul unor oameni harnici. Eram oaspetele muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor de la ferma de stat „Tunhura”. În dreapta mea, parcă-l văd și acum, stătea directorul pe nume Namțad, un om de statură uriașă, cu părul nins mai mult la temple, cu pieptul bombat ca pinza unei corăbii în larg, încet însă în mișcare, stăpîn pe fiecare vorbă...

„Da, noi trăim în Hangai. Aici am deschis

ochii. Pleoapele le-am udat pentru

prima oară cu apa Selengei, apă

strînsă din lacrimile robilor, — cum spune povestea. Dar cum trăiam

noi?”

...Întrebare fără de răspuns în

clipa aceea. Întrebare, care cerea

răspuns din partea mea. Și iată-l.

Pe pămîntul bogat al „Hangaiului”,

înainte vreme, feudații își durau așezări din pragul cărora nu pridi-

deau să-și numere bogățiile și nu

osteneau să minue cîntul pe spi-

nera robilor. După revoluție, robii

și-au făcut dreptate. Și iată cum, și

aici în Tunhura, oamenii descătușaji

au început să-și gospodărească a-

vutul. Au început cu 60 de hectare

de pămînt și 2000 de animale. Astăzi se pot mîndri cu 60.000 hectare de pămînt, din care a 6-a parte dă plînea cea de toate zilele. Animalele — cai, oi, vite comute, păsări — toate la un loc atîng cifra de 40.000 de capete. Primăvara —

și e bine să știți că ea poposește tîrziu pe pămînturile acestea — gonesc pe ogoarele fermei zeci de tractoare. Gospodarii fermei din Tunhura se mîndresc cu incubatoare moderne, în care n-am putut intra decît în chip de medic, învestimînt în alb, cu o fabrică de spirt, cu grajduri țărăști moderne.

Note de drum din Republica Populară Mongolă

Namțad, directorul, m-a invitat în timpul vizitei să iau loc într-o Povedă, ultimul tip, proprietatea fermei și împreună am pornit către locurile unde păștea marea herghelie de cai a fermei. Mi-a fost dat să văd acolo lucruri de neuitat. Mii de cai, cu nările în vînt, neastîmpărați, gata în orice moment să declanșeze o luptă cu spațiul.

L-am cunoscut pe șeful brigăzii de păzitori, bătrînul Tașkant. Am discutat cu el ceasuri, nu clipe. Apoi a făcut un semn. Mînați, caii s-au pus în mișcare, au început să alerge din ce în ce mai tare, ca vîntul și ca gîndul. A făcut al doilea semn. Și atunci, brigadierii lui, toți în „șca” au început să minue „orcul”, un fel de laț și cu o îndemnare de maestru au pornit să prindă în „orc” caii cei mai luți. A început o luptă... ce luptă! Pînă în cele din urmă, caii s-au dat învinși. Invingătorul și-a mingiaț adversarul, l-a bătut pe crupă și i-a spus cîteva vorbe. Nu le-am prins înțelesul, dar le bănuiam. Mongolul își iubește calul, așa cum își iubește lumina ochilor. Bătrîne Tașkant, nu și-am uitat nici astăzi vorbele: „Cine-i demn, privește în soare; cine-i nedemn să-și ia soacra cîrșita”.

...Nu știu dacă răspunsul la întrebarea ta, te poate mulțumi, prietene Namțad. E drept, ochii au văzut mai multe. Acum, rogu-te, ascultă cu mine mai departe melodia domoală, cîntul Hangaiului. Ascultă cum undă Selengei poartă departe, departe, zvonul bucuriilor voastre.

ION SAVA

ZILE FERICITE

Poporul albanez sărbătorește la 29 noiembrie a 12-a aniversare a eliberării patriei sale. Ca de la cer la pămînt s-au schimbat stările de lucruri în Albania populară de azi, față de Albania veche — moșie a regelui Zogu și bogătașilor străini. Despre transformările petrecute într-unul din satele patriei sale ne povestește mai jos ziaristul albanez I. Gumeni:

Orice vizitator sosit în micul sat albanez Bulgareț ar fi îndreptățit să privească cu uimire în jurul său.

Pesemne că în această clădire nouă, în apropierea grădinii se află birourile administrației cooperativei. — Își zice vizitatorul îndreptîndu-se într-acolo.

— Aici sînt birourile cooperativei?
— Nu fiule, răspunde femeia cu părul cărunt — Intră însă dacă n-ai ceva mai bun de făcut.
— E noua dvs. casă? — Întreabă vizitatorul

— În Bulgareț aproape toată lumea are case noi. De la intrarea noastră în cooperativă, în sat au apărut 55 de case noi. Și ce case!

...Drumul trece prin mijlocul satului. Mergînd la deal, ajungi într-o piață, unde se află birourile coopera-

tivei. Ceva mai încolo e o casă frumoasă în care locuiește președintele.

Ghine Riza, președintele cooperativei, e un om de peste 45 ani. De obicei e foarte calm. Cu toate acestea Ghine Riza nu-și poate stăpîni emoția atunci cînd vine vorba de succesele cooperativei

— Cel care vine azi în Bulgareț, își poate închipui cu greu Bulgarețul de ieri. Vedeti cocioaba asta dărăpănată în apropierea noii case? Aici a locuit familia lui Sami Sahini. Și cînd te gîndești că plătea și chirie pentru chirieaștea aial Nu de mult însă el și-a construit casa asta nouă...

Samii și familia lui erau argați la fermă. Lucrau tot anul din zori și în noaptea, recoltînd cu mare greutate 2.000 kg. de cereale. Mai bine de 1.000 kg. le dădea proprieta-

rului fermei, iar restul de 7—800 kg., duceau acasă. Afară de aceasta trebuia să mai plătească percepătorului dările și diferite alte angarale, așa încît pînă la urmă se alegeau cu nimic. Aceasta era viața țărănilor din Bulgareț!

Trecînd prin dreptul cîmpurilor semănate ale cooperativei, Riza ne spune:

— În 1949 cooperativa noastră a obținut 900 de kg. de cereale la hectar și a dat 3 kilograme și jumătate pentru o zi-muncă. În 1953 s-a obținut o recoltă de 2.000 kg. la hectar și s-au dat 7 kilograme și jumătate de cereale pentru o zi muncă. Bunăstarea membrilor cooperativei a crescut pe măsura creșterii fertilității solului.

Dacă în 1949 Bulgareț era încă cu fundat în întuneric, astăzi zi de zi se aprind aci noi becuri electrice. În sat sînt azi 20 de aparate de radio și nu e departe vremea cînd fiecare casă va avea aparatul ei.

Cum va arăta Bulgarețul peste 15—20 de ani? Electricitatea va intra temeinic în munca de zi cu zi. Lucrul aceasta se simte încă de azi. În multe case gospodinele calcă cu fierul electric.

O spațioasă casă de cultură se va înălța în piața unde în prezent se află casa de lectură. Satul va fi an de an mai bogat și mai frumos.

IORGO GUMENI
ziarist din R. P. Albania

Într-unul din parcurile Tiranei, tineri de prin satele din împrejurimi vin să-și petreacă zilele de sărbătoare.

Cel mai bun frate și prieten al poporului nostru

Exprimind sentimentul de fierbințe dragoste și recunoștință pe care poporul nostru îl nutrește față de marele popor sovietic, tovarășul Chivu Stoica a spus pe drept cuvânt, la sosirea delegației noastre în Moscova: „Delegația noastră aduce în sine sentimentele de dragoste frățescă ale poporului român pentru marele popor sovietic pe care îl consideră cel mai bun frate și prieten al său”. Da. Poporul sovietic este cel mai bun frate și prieten al nostru. De la copilul din școală și până la bătrânul încărunit de ani, fiecare cetățean al țării noastre socotește drept un bun de cel mai de preț, prietenia cu Uniunea Sovietică.

Iubim și prețuim Uniunea Sovietică, pentru că de lupta și ajutorul ei dezințențat sînt legate libertatea și independența țării noastre, marile cuceriri revoluționare obținute de poporul nostru în anii cîrmuirii populare. În inimile noastre s-au întipărit pentru totdeauna faptele de glorie ale poporului sovietic, care ne-au ajutat să ne eliberăm țara din lanțurile robiei fasciste. Pășim încrezători înainte pe drumul luminos al vieții noi, socialiste, întrucît știm că ne bucurăm de prietenia și sprijinul permanent al marelui popor sovietic.

Delegația guvernamentală a țării noastre s-a dus la Moscova pentru a purta cu guvernul sovietic discuții în probleme

ce interesează țările noastre. Cu siguranță că în urma discuțiilor duse în spiritul colaborării și într-ajutorării frățesci, rezultatele rodnice nu vor întârzia să se arate. Convorbirile de la Moscova vor face mai trainică și de neclintit prietenia romino-sovietică.

Dușmanii care urăsc de moarte poporul nostru, orînduirea noastră democratic-populară, pizmuesc prietenia ce le-a găsit poporul nostru de marele popor sovietic. Cît n-ar da cercurile imperialiste apuse să-și vadă îndeplinit visul nebunesc de a rupe țara noastră de familia țărilor socialiste, în primul rînd de Uniunea Sovietică. De aceea, cu cît văd că între poporul nostru și poporul sovietic prietenia se leagă mai puternic, furia lor neputincioasă crește și mai mult.

Nimeni și nimic nu va putea clinti o veche și neprețuită prietenie. Am învățat să ne cunoaștem prea bine dușmanii, pentru că gogorîștelor lor să nu le răspundem răsplat, așa cum se cuvine unor calomnietari. Iubim sincer și glorioasă poporul sovietic, marea sa patrie, Uniunea Sovietică, și de aceea orice neîntîlnire împotriva prieteniei romino-sovietice și a unității țărilor socialiste își va găsi rîndul aspru din partea poporului nostru.

Mereu mai trainică, de neclintit, prietenia romino-sovietică constituie pentru poporul nostru o adevărată comoară, pe care o va apăra ca pe lumina ochilor.

DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

Intervenționistii să părăsească imediat Egiptul!

Pentru a treia oară, cu o majoritate covârșitoare de voturi, Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat o rezoluție care cere retragerea imediată a trupelor invadatoare ale Angliei, Franței și Israelului din Egipt.

De la tribuna Adunării Generale a O.N.U. au răsănit puternic glasuri cerînd grabnică evacuare a trupelor invadatoare din Egipt. Majoritatea vorbitorilor s-au pronunțat împotriva agresiunii, condamînd actul samavolnic al Angliei, Franței și Israelului. Protestul vehement al opiniei publice care a silit pe agresori să înceteze focul nu va fi deplin satisfăcut decît în momentul cînd străin nu va mai călca pe pămînt egiptean. Este o cereință vie a poporului, careia trebuie să i se dea grabnic urmare.

Totodată agresorii trebuie împuși să plătească ceea ce au distrus. Egiptul este îndreptățit să primească despăgubiri pentru marile distrugerii săvîrșite de trupele invadatoare la Port-Said și în alte localități. După cum s-a pronunțat și delegatul țării noastre, statele invadatoare trebuie să fie obligate să plătească despăgubiri pentru pagubele pricinuite atît Egiptului cît și tuturor țărilor care folosesc Canalul de Suez.

Cîteva zile Adunarea Generală O.N.U. a dezbătut așa-zisa „problemă ungară”. Nesocotind cererea guvernului ungar și încălcînd prevederile Car-

tei O.N.U., unele delegații au pus în discuție situația din Ungaria cu scopul de a învenina atmosfera internațională. Unele puteri au urmărit și urmăresc să se ajungă la un amestec în treburile interne ale Ungariei, ceea ce contravine spiritului Organizației Națiunilor Unite. Încă de la început delegația sovietică, delegațiile țărilor socialiste, printre care și țara noastră, precum și delegațiile multor altor țări au dezvăluit urzilele fățarnice și periculoase ale cercurilor imperialiste. Cercurile imperialiste își făcuseră calculul că în vreme ce atenția opiniei publice va fi atrasă de evenimentele din Ungaria, ele își vor duce neastîngerile la îndeplinire planului lor de cîmpire a Egiptului și a altor țări din Orientul arab. Dar lucrurile n-au mers pe acest drum și planurile cercurilor imperialiste au fost date peste cap.

S-a adevărit încă o dată marea adevăr istoric al vremurilor noastre, că soarta lumii nu mai poate fi la bunul plac al unor oameni politici și cercuri reacționare. Și un fapt deosebit de însemnat care nu poate scăpa nimănui este rolul uriaș pe care îl are în apărarea intereselor popoarelor Uniunea Sovietică, bastion de nădejde al păcii.

Prietenie strînsă și frățescă

Convorbirile purtate la Budapesta între delegația guvernului R.P.R. și a Partidului Muncitoresc Român și delegația guvernului revoluționar muncitoresc-țărănesc al R. P. Ungare și a Partidului Muncitoresc Socialist Ungar au

fost primite cu satisfacție de poporul nostru. Rezultatele rodnice ale acestor convorbiri contribuie la întărirea măcinată a prieteniei și colaborării frățesci romino-ungare.

După zdrobirea complotului fascist al reacțiunii interne și internaționale, poporul țării ungare a pornit să lecuiască ranile adînci pe care i le-au pricinuit bandele contra-revoluționare.

În afara ajutorului dat pînă acum, guvernul țării noastre a acordat R. P. Ungare, un credit de 60 milioane ruble pentru achiziționarea celor mai necesare mărfuri. Fiecare cetățean cinstit din patria noastră este pe deplin mulțumit că bandele hortiste-fasciste au fost înfrînte, că Ungaria n-a putut fi ruptă de prietenii ei sinceri și apropiați, de familia țărilor socialiste.

Pe timpul convorbirilor s-au luat în discuție unele probleme ale vieții internaționale. Așa cum reiese și din comunicatul comun, cele două părți au o deplină comunitate de păreri în problemele discutate. Adînc atașate principiului coexistenței pașnice, guvernele țărilor noastre își întemeiază politica lor externă pe principiile depline egalități în drepturi, respectării integrității teritoriale, independenței și suveranității statelor, neamestecului reciproc în treburile interne.

Unitatea de nezdruclnat a țărilor socialiste, izvorită din ideologia internaționalismului proletar, este garanția sigură a independenței și dezvoltării pașnice a popoarelor romîn și ungar, precum și a celorlalte popoare care alcătuiesc marea familie a țărilor socialiste.

Deși trupele anglo-franceze pretind că ocuparea Port-Saidului s-a făcut cu „precauție”, ele nu pot ascunde ororile săvîrșite. (Ziarele).

— Trebuie să fim precauți. Să nu ne scape nici unul! (Desen de N. CLAUDIU)

NOTE POLITICE

„Libertatea presei” și cazul lui Per Anderson

După cum se știe, trupele anglo-franceze au invadat orașul Port-Said în sunetele înfloritoare ale bombelor și proiectilelor, așasinînd în masă bătrîni, femei și copii. După date care sînt departe de a fi complete, în urma acestui atac tîlhăresc și-au găsit moartea circa 5.000 de oameni. Se înțelege că agresorilor nu le-ar fi convenit ca actele lor criminale să fie cunoscute. Din cauza măsurilor pe care le-au luat, fotoreporterii străini trimiși în Egipt n-au putut face fotografii.

Unul singur, suedezul Per Anderson, a reușit să pătrundă la Port-Said în momentul invadării orașului de către trupele anglo-franceze, fotografiînd singurele scene ce se ofereau obiectivului: clădiri incendiate sau distruse, femei ucise în mod bestial alături de copiii lor. Fotoreportajul suedez a devenit astfel posesorul unor documente care grăiesc împo-

triva agresorilor și care nu pot fi pe placul simpatizanților acestei agresiuni. În fața unei realități groaznice, gazetarul suedez, s-a simțit obligat de conștiință să declare: „Ceea ce s-a întreprins împotriva populației din Port-Said a fost altul de barbar, înclît depășește orice închipuire”.

Se înțelege că asemenea declarații și documente privind atrocitățile cîmpitorilor au provocat neliniște și nemulțumire la Londra și Paris. Ba chiar redacția ziarului suedez care-l trimisese pe Anderson în Egipt s-a supărat, comunicîndu-i că e concediat. Motivul? Cică „duce o propagandă politică în favoarea Egiptului”. Și acești domni îndrăznesc să vorbească despre o presă liberă!

Cazul lui Per Anderson dovedește, fără comentarii, că prin „libertatea presei” patronii ziarelor capitaliste înțeleg libertatea de a minți.

Agresorilor li s-au încurcat itele

Paul Ramadier, ministrul finanțelor și economiei din Franța, s-a văzut nevoit să facă unele socoteli în urma agresiunii împotriva Egiptului. Aceste socoteli se referă, deocamdată, la petrol și produsele petrolifere pentru industrie. Rezultatul arată limpede urmările nefaste ale agresiunii împotriva Egiptului. Astfel, în Franța se resimte o lipsă acută de benzină, fapt care a redus circulația automobilelor cu 40 la sută. Dacă șoferii nu vor accepta să reducă „în mod benevol” consumul de benzină cu 30 la sută — a spus Ramadier — guvernul va fi nevoit să introducă „restricții serioase”. O „restricție” va fi majorarea prețului benzinei. Ală „restricție” va fi interzicerea circulației automo-

bilor, în ianuarie 1957, pe 15 zile. Deocamdată, la sfîrșitul fiecărei săptămîni, toate depozitele de benzină sînt închise timp de 48 de ore.

La ce duc asemenea măsuri a declarat însuși Ramadier, care a recunoscut că: „raționalizarea combustibilului lichid va duce la o oarecare stagnare a activității economice din Franța”.

În același timp, colega lui Ramadier, Aubrey Jones, anunță în Anglia măsuri identice. Astfel, de la 17 decembrie, rația de benzină pentru proprietarii de automobile va fi redusă. Va fi redus cu o treime consumul de combustibil pentru încălzirea locuințelor. Cotele de petrol rezervate industriei se vor micșora cu 10, iar în cîrînd cu 20 la sută.

Încetarea navigației pe Canalul de Suez în urma atacului Angliei, Franței și Israelului împotriva Egiptului și scoaterea din funcțiune a principalei conducte de petrol „Iraq Petroleum Company”, au lipsit țările vest-europene de o sursă importantă de petrol. Pînă de cîrînd Italia importa din regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu peste 90 la sută din întreaga cantitate de petrol consumată în țară. Germania apuseană 85 la sută, Anglia circa 75 la sută. Piața vest-europeană a petrolului a intrat în panică.

După cum se vede, agresiunea împotriva Egiptului începe să fie plătită. Grav este însă ea, în cele din urmă, „notele de plată” se achită pe spinarea și... punga celor ce muncesc!

AL ZOTTA

CE-I LIPSEA RAIULUI

Tinjea săracu' agronom,
De parcă sta la închisoare.
Privea pustiu, cruciș la om,
Cu buza strîmbă-n silă mare.

In casă, suduind că-i prea
Mollie viața de la țară,
Cu radioul se-nchidea
S-asculte muzică ușoară.

Ridea un sat de jalea lui.
Doar Leana nu ridea de dînsul.
Ba, pentru-acest flăcău tehu,
Adesea o-ncerca și plînsul.

Ea, tristă... El, de jale-nvins...
Cei ce s-aseamănă se-adună!
S-au împrietenit și-au prins
Să-și toarcă-aleanul împreună.

Suspine-ntii, compătimirii.
Apoi plimbări la cîmp, la vie —
Și-n urmă, satul află știri:
Curînd, și nunta o să fie!

...Acasă trimițînd cuvînt,
Incheie astfel agronomul:
„La țară-i raiul pe pămînt,
Aici, să tot trăiască omul!”

DUPĂ FILM

Filmul la cămin se găta,
Zic sătenii „mulțumesc”
Și chitînd cite-o țigară
Către case se grăbesc.

Cei flăcăi își string c-o mină
Mîndrele la piept, cu drag.
Merg așa-n tăcere mare,
Sub albastrul nopții steag.

Moș Precup, aflat ca muca
In perete printre ei,
Se încruntă, își innoadă
Baierile cu teme!

Și nici una-două, falnic,
Azvîrlînd priviri de drac,
Baba-și ia pe după umeri
Ca acum un sfert de veac...

In patru rînduri

Directorul căminului
cultural din Comănești,
raionul Moinești, nu duce
nici o activitate:

De vreun an și jumătate
Zice el, delăsătorul!
Nu se duce-activitate,
In schimb lumea-i duce... dorul!

Tov. Novac Carola,
contabila cooperativei din
Glăvănești, raionul Zeletin,
își face serviciul
stînd la domiciliu:

Cum lipsește ea ades
Și în muncă se delasă,
Treburile-acasă-i ies,
Inșă nu prea ies... la „casă”!

Muzicuța lui Pîrvu

La cooperativa din satul
nostru l-au pus gestio-
nar pe al lui Pîrvu. Dar
să vedeți istorie, că, de cînd
a venit Pîrvu, nu mai seamă-
nă cooperativa noastră cu cele
din satele vecine. Pe la vecini
găsești și o bună pereche de
bocanci, și molton, și pinzeturi
și mă rog, toate cele de trebu-
ință. Dar la Pîrvu e altfel.
Treci pe-acolo, după amiază,
și vezi că descarcă bocanci.
Vii după o oră:

— Bună ziua Pîrvule! Văzui
că descărcași bocanci!
— Descărcași!
— Ia dă-mi și mie o pereche!
— Ce număr?
— 43.
— Nu-i! Numai pin' la 40
mi-a venit!
— Așa?
— Așa!
— Păi atunci, dă-mi una
numărul patruzeci, pentru fe-
cior-miu!

— Nu mai e! S-au dat toate!
— Toate, mă? Bravo!...
Bine, mă, Pîrvule, cum naiba,
nu găseșc la tine nici de unele?
Pîrvu se supără:
— Cum nici de unele, bade?
Ia uite aici: pudră, colonie,
cremă „Nivea”, muzicuța! Ce,
astea-s „nici de unele”?
— Și adică vrei să mă în-
calț la iarnă cu muzicuța, mă?
— Dacă ai picior mare!

— Ce mare, Pîrvule, ce
mare? Dar la cooperativele din
satele vecine cum de au bo-
canci pentru toate picioarele?
Hai? Numai tu ne-nalți cu
muzicuța!

Dar eu știu secretul. Are bo-
canci Pîrvu. Dar are și nea-
muri. Și prieteni. Și-s mulți,
cît frunza. Aștia ne înghit nouă
bocancii și ne lasă muzicuțe.
Intr-o zi, mi-a venit un gând.
M-am dus la Pîrvu:

— Ia dă mă, o muzicuță!
— Ia-o bade! Să cînti sănă-
tos!
— Mulțumesc!
După zece zile a apărut în
ziarul raional un articol în
care era vorba despre Pîrvu și
năruvurile lui. Mă vede Pîrvu:
— Ce-ai făcut, bade?
— Iaca bine! Nu mi-ai dat
tu muzicuța?
— Eu!
— Nu mi-ai urat tu să cînt
sănătos!
— Da!
— Păi, după-cum m-ai sfă-
țuit tu, m-am apucat și am
cîntat! Dacă-mi dădeai bocanci,
n-aveam d-n ce cînta! Dar cu
muzicuța...

Nu-l mai avem pe Pîrvu la
cooperativă. Acum avem bo-
canci.

SADI RUDEANU

Ion Leotă, președintele sfatului popular al com. Boldu, raionul Rîmnicu Sărat, nu s-a îngrijit de aprovizionarea sfatului cu lemne de foc, din care cauză salariații sînt nevoiți să stea în frig, îngheșuți într-un birou.

UN SATEAN: — Cînd îi vezi în ce condiții lucrează, te trec căldurile!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Scornirile lui ILIE POZNAȘU

In timpul cit am umblat
prin țară tot ținîndu-mă
de pozne, pe masa mea
de la redacție s-a adunat un
teanc de scrisori. Nerăbdător să
aflu noutăți, mă apucai să le
desfac. (Să mă ierte tovarășul
factor poștal Gh. Dobreași din
Ungureni-Bacău, dacă îndrăz-
nesc să le deschid înainte ca
dumnealui să le fi citit, așa
cum face uneori cu scrisorile pe
care are datoria să le ducă la
adresanți).

Teancul de scrisori stă în fa-
ța mea, ca un stol de păsărele
peștițe care au zburat încoace
din toate colțurile țării. Fiecare
plic poartă în el o năzuință
sau o izbîndă, o bucurie sau

un necaz. Unele îmi vorbesc
despre școli nou construite, des-
pre biblioteci îngrijite, despre
noi cereri de înscriere sosite la
colective, despre cite și mai cite...
Ba, cite unul mă mai ia și
peste picior: „Nene Ilie! Dacă
te mai abați pe la noi, să nu-ți
fie teamă, pentru că n-ai să
mai dai în... gropile de pe dru-
mul care vine de la Aiud spre
satul nostru, Geogel. L-am
pietruit și l-am bătătorit de
nu-l mai cunoști!”

Hei, dar pe lîngă toate as-
tea, mă găsești și cite una care
te cam pune pe gînduri și te
trece nădușeala.

Intr-o scrisoare, unul îmi
scrie: „Pun rîmășag, nea Ilie,
pe o pozna bună, că n-ai curaj
să vii prin Filioara noastră de
pe lîngă Tg. Neamț. De ce? Fi-
indecă trebuie să treci musai pe
un pod. E așa de prăpădit și
are altea găuri, săracul, încît,
tare mi-e teamă să nu curgi
prin vreo crăpătură și să te ia
apa la vale!”

Deschid o altă scrisoare și
citesc: „Desmîntire”. Subsema-
nata Lazăr Ludmila, de profesie
inginer zootehnist, declară
prin prezența ca nule și fără
valoare orice scorniri ale gurii-
lor rele care zic că trec prin
comuna Mușetești, regiunea Pi-
tești și prin satele din jur ca
o simplă voiajoare. Cică stau
numai cite două minute. Nu-l a-
devărat! Eu stau uneori și
cite cinci minute! Ba o dată
am și depășit norma asta stînd
de vorbă și dînd instrucțiuni la
cite zece oameni deodată. Așa
că vă rog să publicați în revis-
tă aceste rînduri pentru a des-
mînti în public scornirile de
mai sus...”

Ce era să fac? Ca să n-o
supăr, i-o publicai aici fără nici
un comentariu.

Alta: „Nene Ilie! Dacă *ai
să vii pe la noi la Rădeni-Ba-
cău, să nu care cumva să scoți
bilet pentru RATA. Să te urci
fără grijă. În loc să scoți bilet,
scoți repede bănușii pentru taxa-
torul care o fi în ziua aia pe
mașină, că dacă nu, te scoate
el pe usă afară!”

Pe un alt plic stă scris cu li-
tere de-o șchioană: „LUI ILIE
POZNAȘU — PERSONAL. F.
F. URGENTI!” Deschid re-

pede și citesc: „TE-LE-GRAMA!
Anul, luna, ziua, ora...
Nene Ilie! Vino urgent la Curtea
de Argeș stop. Nu e vorba de
mănăstirea mesterului Manoie
din oraș stop. Vino prin raionul
Curtea de Argeș la Vilcele
stop. Ai să vezi aici, ce n-a
văzut nimeni de cînd este stop.
Ai să vezi căminul cultural în-
ceput de mult, dar lăsat...
stop!”

De cum citii, mă apucai să-i
răspund amicului meu, printr-o
telegramă fulger: „Către Iliaș
Buclucașu, comuna, raionul, re-
giunea... Dragă Iliaș! Adună
repede un număr de vreo „nouă
meșteri mari, calle și zidari și
cu tine zece” stop și porniți vir-
tos la treabă ca și meșterul Ma-
noie stop. Numai că voi să vă
lăsați soțioarele în pace, stop,
dar să zidiți între zidurile că-
minului tot ce-i stop nepăsare
și neglijență pe la cei în drept
și atunci lucrurile nu vor mai
sta pe... stop.

Pînă atunci stop să auzim de
bine,

ILIE POZNAȘU

Epigrame

Conducerea căminului
cultural din comuna Lă-
pușu Romînesc, regiunea
Baia Mare, ține localul,
de curînd renovat, închis.

Se miră lumea, adunată-n drum:
— Ia uite, frate, strașnic gos-
podar!
L-a reparat cu chiu cu vai —
și-acum
II ține-nchis... să nu se strice
iar!

Tov. Negruț Mircea,
președintele sfatului
popular al comunei Al. I.
Cuza, regiunea Iași, nu a
luat măsuri pentru ridi-
carea lemnului repartiza-
te bibliotecii și căminu-
lui cultural:

Ai căruțe, repartiții.
Cum s-ar zice, sînt de toate;
Păi cînd ai așa condiții,
De ce nu le pui pe... roate?!